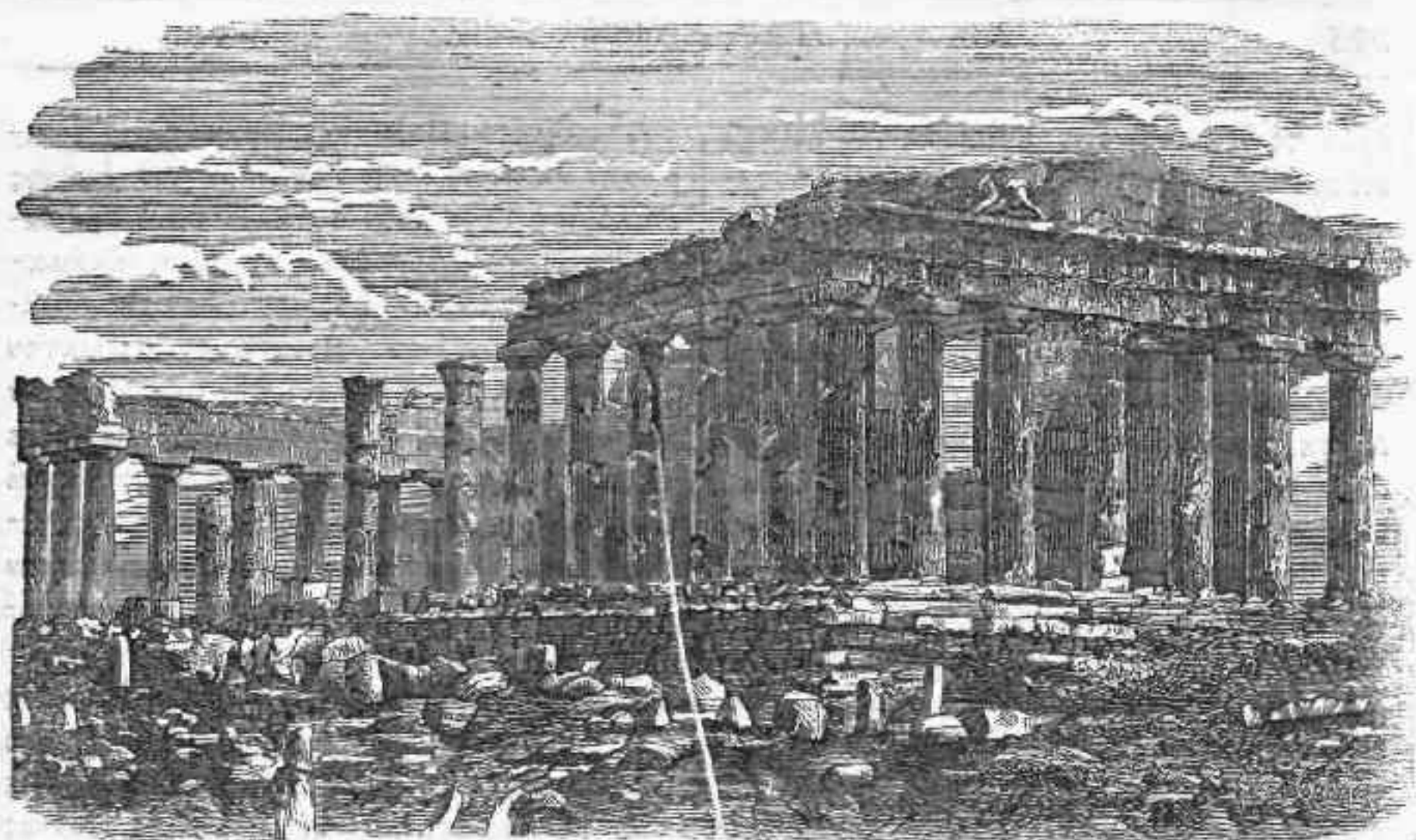

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β'. — ΦΥΛΛ. ΣΤ'.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1872

ΑΡΙΘΜΟΣ 18.

ΔΙΟΣ ΕΡΩΤΕΣ

ΕΥΡΩΠΗ

Regrettez-vous le temps où le ciel sur la terre
Marchait

Où tout était divin, jusqu'aux douleurs hu-
maines ?

Où le monde adorait ce qu'il tue aujourd'hui?
Où quatre mille dieux n'avaient pas un athée;
Où tout était heureux excepté Prométhée,
Frère aîné du Satan qui tomba comme lui?

(ALFRED DE MUSSET, Rolla.)

I

Πολλάκις ἔστην ἐώπιον τοῦ Διὸς, ὅν
ἤτοίμασεν ὁ ἄβρὸς καλλιτέχνης Κ. Δρύσης
διὰ τὸ λαμπρὸν ἀέτωμα τῆς Ἀκαδημίας,
ἡρώτησα δ' ἐν ἐμαυτῷ ἂν ὁ οἶονεῖ ἀσφυ-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

κτῶν καὶ νυσταλέος οὗτος γέρον ἦνε ὁ
ὁμηρικὸς ἐκαῖος καὶ νεφεληγερέτης Κρονίων
ὅστις πρὸς τὴν Θέτιδα δεξιτερῇ ὑπ' ἀνθε-
ραῶνος ἔλοῦσαν καὶ λισσομένην :

Ἦ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε . . .
'Αμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Πολλῷ μάλιστα ἥττον ἂν οὗτος ἦνε ὁ
ὠραῖος καὶ μειλίχιος ἐκαῖνος Ζεὺς, ὅστις
μετ' ὀλίγον ἐγένετο γεννήτωρ τῶν Ἥρων,
τῶν Μουσῶν καὶ Χαρίτων, ἅμα δέ :

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός,
Δι' ἔρωτα Δήδα, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

Διότι, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, ἐκ τοῦ ὅλου
ἀετώματος, ὅπερ ἤτοίμασεν ὁ Κ. Δρύσης,
τοῦ ὁποίου ἡ γλυφὴς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
εἶνε ἴσα πρὸς τὸ αἶσθημα λεπτῇ καὶ χαρί-
εσσα, ἐν ὅλῃ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τελετῇ τῆς
γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Ζεὺς αὐτοῦ, τὸ
κορύφωμα τοῦ ὅλου, ὁ ἐρίγδουπος ἄναξ ἄν-

δρῶν τε θεῶν τε, εἶνε ὁ ἥκιστα τοῦ λοιποῦ
 θιάσου θεός. Ἀντὶ τῆς ὑπάτης μεγαλειότη-
 τος καὶ ἀγλαίας, ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ
 κάλλους καὶ τῆς εἰκαζομένης τελείας καὶ
 ἀτελευτήτου ζωῆς, ἅπερ ἐν τῷ Διὶ αὐτῶν
 ἐφανερώσθησαν καὶ ἐπίστευον τὰ γενναῖα τῆς
 ἀρχαιότητος τέκνα, ὁ Ζεὺς οὗτος τοῦ Κ.
 Δρόση ἐμφαίνει τι τὸ τεθλιμμένον ἐν ὄλῳ,
 ἀδρανὲς δὲ καὶ ἔτι ἀύχμηρόν. Καὶ τοῦτο
 ἴσως τὰ μάλα δικαίως· διότι καλλιτέχνης
 τις ὅσῳ καθόλου τελειότερος εἶνε, ἰδίᾳ δὲ
 ἐθνικώτερος, καίτοι ἀφοσιωθείς εἰς ἀπεικό-
 νισιν καὶ παράστασιν αἰῶνός τινος τῆς ἱστο-
 ρίας καὶ δὴ προσώπου τινός ἐν αὐτῷ, μεθ'
 ὅλου τοῦ σοφοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἀ-
 γνοῦ πρὸς τὸ εἰκονιζόμενον ἔρωτος, ἐπὶ το-
 σοῦτον οὐχ ἦττον ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, τῷ
 τέχνῳ τούτῳ πρῶτιστα τῆς διανοίας καὶ
 τῆς καρδίας του, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ συνεκ-
 βάλλῃ καὶ ἀποτυπώσῃ ἐν αὐτῷ ἰδίᾳς τινὰς
 γραμμὰς αἵτινες θὰ προδίδωσι τὸν ἀτομι-
 κὸν χαρακτῆρα τοῦ γεννήτορος τεχνίτου,
 ἰδιὸν τι φῶς ἢ σκιάν ἅπερ θὰ προδίδωσιν
 ἐπίσης τοὺς χρόνους ἅμα καὶ τὴν πατρίδα
 τοῦ ποιητοῦ. Οὕτω τὰ θαυμάσια ἀγάλματα
 τῶν ἡμετέρων προπατόρων, τῶν ἀθανάτων
 ἐκείνων υἱῶν τῆς Ὑγείας καὶ Ἀρμονίας,
 οὐδαμῶς μνημονεύουσι τοῦ μηνὸς ἢ τοῦ ἔ-
 τους ἐν ᾧ ἐπλαστουργήθησαν, διότι ἦσαν
 βέβαιοι ἐκεῖνοι ὅτι εἰς τὰ ἔργα των κατωπ-
 τρίζετο ἡ ταιάδε ἢ τοιαύδε τύχη τῆς πα-
 τρίδος των, ἢ δὲ τοιαύτη ἢ τοιαύτη αὐτῶν
 ὁμοφῇ λεληθότως καὶ ἐκφρασις, κατεδήλου
 τὸν χρόνον, τὸ κλίμα, τὴν γῆν τῆς γεννή-
 σεώς των. Ὁμοίως θὰ ἔλεγέ τις σήμερον,
 ἐστὼς παρὰ τῷ Διὶ τοῦ Κ. Δρόση, θὰ ἔλε-
 γεν ὅτι ὁσφραίνεται μύρα μελαγχολώδη
 χριστιανικοῦ λιθάνου, ἅμα δὲ ὅτι ἐνορᾷ τα-
 πεινὸν τι καὶ σμικρὸν ἐν αὐτῷ, ὡς εἶνε ὁ
 σήμερον βίος καὶ τὸ φρόνημα τῆς αὐτῆς ἐ-
 κείνης χώρας ἥτις ποτὲ ἐλάτρευεν αὐ-
 τὸν ὀλύμπιον καὶ χρυσελεφάντινον Δία,
 αἶροντα τὸ μέτωπον φαιδρὸν καὶ γαλήνιον
 ὑπεράνω τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἡλίων, ἐπανα-
 πνυόμενον δ' ἐπὶ τοῦ ναοῦ ἢ μᾶλλον ἀσφα-
 μῶς ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ
 Φειδίου.

Τοιαῦτά τινα ἐμελέτων καὶ συνησθάνο-
 λην προχθὲς παρέρχόμενος τὰς αἰθούσας

τοῦ νεοδμήτου Πολυτεχνείου, μάτην δ' ἐπει-
 ρώμην νὰ πεισθῶ ὅτι ὁ ἐνώπιόν μου ἐκείνος
 ἐπιλόχιος Ζεὺς ἦτον ὁ πάλαι ποτὲ ἀκάμα-
 τος πορθητῆς τοσοῦτων καρδιῶν, ἀκάμα-
 τος καὶ ἀγῆρως ἀληθῶς μεθ' ὅλην τῆς ἀδελ-
 φῆς καὶ συνεύνου Ἡρας τὴν ἀμείλικτον
 ζηλοτυπίαν, μεθ' ὅλην ἔτι τὴν φιλαρέσκειαν
 αὐτῆς, χάριν τοῦ Διὸς λουομένης ἐκάστοτε
 εἰς τὴν παρὰ τῷ Ἀργεῖ πηγῇ Κάναθον καὶ
 ἀναδυομένης παρθένου, εἴτα δὲ τὸν μαγι-
 κὸν ὑπὲρ τῶν ἐρώτων ζωννυμένης κερτὸν
 τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ φαντασία μοὶ ὁπαικό-
 νιζε τότε, ὡς ἐν ποικίλοις χρώμασι δια-
 στράπτουσιν ἱριδα, τοὺς ὠραίους ἐκείνους
 καὶ μυρίους ἔρωτας τοῦ Διός, καθ' οὓς μὴ
 ἀρκούμενος, ὡς ὁ βαρὺς καὶ ἀνηλεὲς λάτρης
 τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης
 Θεὸς τῶν χριστιανῶν, εἰς τὸν βραδὺν πλη-
 θυσμὸν τῶν πλασμάτων του ἐν τῷ κόσμῳ,
 ἐπενέβαιναν αὐτὸς οὗτος, ἐν δημοκρατικῇ
 τινι μέθῃ, πληθύνων τὰ ἐν τῇ γῇ πλά-
 σματά του ὅσον κατὰ δύναμιν, εἴτε λόγῳ
 στοργῆς καὶ ἐγώτισμοῦ ὡς θὰ ἔλεγεν Ἀγ-
 γλὴς ἀνυπόκριτος, εἴτε λόγῳ φαυλότη-
 τος ἀνηκούστου ὡς αἰωνίως ἐπανελάμ-
 βανεν ἢ πλεῖότερον γινώρισσας αὐτὸν Ἡρα.
 Ὅπως δὴ ποτε, ἢ μᾶλλον ὅπως ποτ' ἂν
 ἦ, ἐν τοιαύτῃ ἐποπτεῖᾳ ἀγνοῶ διατί ἐνη-
 σμένιζον ἰδίως φανταζόμενος, τὴν εἰς ταῦ-
 ρον ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς Εὐρώπης μετα μόρ-
 φωσιν τοῦ Διός. Ἀγνοῶ διατί· ἀλλ' εἰδὼς
 κάλλιστα ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐφύοντο ἄλλοτε
 αἱ περικλεεῖς ἐκεῖναι ἰσχύδες ὧν μέχρι σή-
 μερον διασώθη παρ' ἡμῶν οὐχὶ πλέον τὸ μέλι
 αὐτῶν ἀλλ' ἀμείωτον τὸ ἐκ τῶν σύκων
 τούτων ἀπορρεῦσαν στυγερὸν ἔγκλημα, δη-
 λονότι πᾶσαν θέλων ν' ἀποφύγω παρεννόη-
 σιν, εἴτε ἀπὸ σεβασμοῦ πρὸς τὸν αἰθέριον
 ἀνακτα τοσοῦτων Ἑλλήνων εἴτε πρὸς τι-
 μὴν τῆς χρηστῆς ὁμολογουμένως συνεύνου
 του, σπεύδω νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ἐνῷ ἴσως
 ἦτο αἰτία τῆς κλίσεώς μου περὶ τὴν ταυ-
 ρικὴν ἀρπαγὴν τῆς Εὐρώπης, οὐδεμίαν ἐν
 τούτοις πρὸς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην εἶχε
 σχέτιν ἢ ἐν ἐμοὶ ἀπὸ τινων ἡμερῶν περι-
 σωζομένη ἐντύπωσις εἰκόνης τινὸς γαλα-
 τικοῦ ἡμερολογίου ἐν ᾧ ἐν μέσῳ σκότους ἐμ-
 φανίζεται πάλλευκον καὶ μεγαλοπρεπὲς
 πρὸ τοῦ καταπλήκτου Ἀμλέτου τὸ φάν-

τασμα τοῦ βασιλέως πατρός του λέγον:

Ἄμλατε, τὸ στέμμα τοῦτο ὅπερ βλέπεις τοῦ πα-
[τρός σου,
Εἶνε ἔργον τῆς μητρός σου!..

II

Οὕτως ἀνεπόλουν ὅτι ἡ Εὐρώπη ἦτον ἀ-
δελφὴ τοῦ Κάδμου, ἐκείνου δηλονότι ὅστις
πλανηθεὶς ὕστερον πρὸς ἀναζήτησίν της ἐκτι-
σεν κατὰ χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Θήβας,
δωρητάμενος καὶ τὴν ἐν χρήσει ἡμῶν ἀλφά-
βητον, θυγάτηρ δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Φοι-
νίκης Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης. Αὕτη
ἦτο ἡ ῥαδινὴ ἀδελφὴ καὶ φιλοπαίγων συν-
τροφος τοῦ Κάδμου, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἡ τά-
χιστα παρήλθον οἱ παιδικοὶ χρόνοι καθ' οὓς
ἡ Εὐρώπη ἔφερεν οἶαν καὶ ὁ Κάδμος ἀφελῆ
καὶ εὐπεπλον ἐσθῆτα, τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα,
καθόσον οὐδεὶς ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ φρον-
τίζει· νὰ μάθῃ σπουδαίως ὁποίου εἶνε τὸ
παιδίον φύλου· ἡμέραν δέ τινα ἡ ἀγχίνους
καὶ ζωηρὰ ἀδελφὴ παρετήρησεν ὅτι ὁ Κάδμος
ἐνεδύθη περισκελίδα καὶ μανδύαν τινὰ διά-
φορον τῶν πέπλων οὓς αὕτη ἐφόρει. Μετ'
ὀλίγον ἡ Εὐρώπη περιῆλθεν εἰς τὴν μετὰ
τὴν ἥβην ἡλικίαν ἐκείνην ἐν ἣ γεννᾶται ὁ
ἔρως πρὸς τὰ ἄνθη καὶ τὰς ταινίας, ἐν ἣ
ἀναβαίνει ἐναμίλλως καὶ ἐν ταυτῇ ἡ αἰδώς
εἰς τὰς παρειάς καὶ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη,
ἐν ἣ ἡ ἀγνότης τῆς κόρης εἶνε λειοτέρα καὶ
εὐαισθητοτέρα τῆς ὕλου κατόπτρου, ἐν ἣ
τὸ βῆμα αὐτῆς εἶνε ἐλαφρότερον τῆς αὔρας,
τὸ δὲ βλέμμα δειλότερον λαγυροῦ καὶ τολ-
μηρότερον ἡλιακῆς ἀκτίνος, ἐν ἣ ἡλικίᾳ ἡ
κόρη παραιτήσασα τὴν φιλίαν τῆς πλαγ-
γῶνος καὶ τοὺς κύλπους τῆς μάμμης, μένει
μὲ τὰς χεῖρας κενὰς καὶ οἶονεὶ ἰκέτιδας ὡς
ἀναμένουσα πλειότερόν τι τῆς πρώτης καὶ
ὡραιότερον τῆς τελευταίας. Ἐν τῇ τελευ-
ταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὁ Ἀνδρέας Λασκα-
ράτος ἔγραψε τὴν Δέησιν τῆς παρθένου· ὁ
Ζεὺς, ἐκτοτε πολλάκις καὶ δὴ ἐν τῷ προ-
σώπῳ τῆς Εὐρώπης, εἰσήκουσε τὴν δέησιν
αὐτὴν.

Εἶπομεν καὶ πάλιν ὁ Ζεὺς.

Ὁ Ζεὺς λοιπὸν, ὁ γλυκὺς οὗτος πάππος
καὶ ἅμα εἰλικρινὴς καὶ ἀκμαῖος ἐταῖρος τοῦ
παλαιοῦ κόσμου, ἐσπέραν τινὰ περὶ τὴν

αὐτὴν ἐποχὴν ἐλθὼν εἰς ἔριδας μετὰ τῆς
Ἥρας καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς δι' ἀνηλεοῦς
γλωσσαλγίας βασανισθεὶς ὑπὸ τῆς ἀγρύ-
πνου καὶ πολλάκις ἀϋπνου φρουροῦ, κατέ-
βη ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ τῶν Ὀλυμπίων δω-
μάτων περὶ τὸ λυκαυγὲς καὶ ἐκεῖ, εἰς ἄκρον
τινὰ βράχον, ἐκαθέσθη μόνος, ὡς ὁ Σωκρά-
της εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του φεύ-
γων τὴν ὠρουμένην ἄνωθ' ἐν του Ξανθίππην.
Ἄλλ' ἐὰν ὁ μακρόθυμος Ἕλλην παραμένων
ἐκεῖ, ὑπέμενε νὰ δεχθῇ ἀπὸ τοῦ παραθύρου
τῆς ἐκμανείσης διὰ τὴν φιλοσοφικὴν ἀναι-
σθησίαν του Ξανθίππης δοχεῖον ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς του πλήρες, ἀντὶ κανίστρου ἀνθέων,
μειδιῶν γαλήνιος καὶ λέγων ὅτι μετὰ τὰς
βροντὰς ἔπρεπε κατὰ φύσιν νὰ ἐπακολου-
θήσῃ βροχὴ, ὁ Ζεὺς ὅμως, πλειότερον ἴσως
φιλόσοφος καὶ ὀλιγώτερον γέρων, μετὰ
τοιαύτας οἰκογενειακὰς ῥήξεις οὐδαμῶς πα-
ρέτεινεν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἐν τῷ κατωφλίῳ
ῥέμβοιάν του, ἀλλ' ἐκεῖθεν τελεσκοπῶν τοὺς
ἀνὰ τὰ στέρνα τῆς γῆς ὑπηκόους του ἐξεδι-
κεῖτο ἐπίσης ἀνηλεῶς τὴν ψαλιδωτὴν γλώσ-
σαν καὶ τὰ αἰώνια νεῦρα τῆς Ἥρας.

Ἡ ἥως ὑπέλαμπε μόλις καὶ πρὸς τὸ γλυκὺ
τῆς Ἀνατολῆς χρῶμα ἐστράφησαν τὰ ὄμ-
ματα τοῦ Διὸς, διερευνῶντα ὡς ἀγγλικοὶ
κηνυγετικοὶ κύνες τὸ θήραμα, ὅτε αἴφνης
παρὰ τὰς σύρτεις καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς
Φοινίκης διέκριναν ὄμιλον νεανίδων. Ἡ τέως
τεταραγμένη μορφή τοῦ Κρονίωνος ἱλαρύν-
θη, λεπτὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του,
ἡ γλῶσσα ἐφάνη ἐλαφρῶς καὶ μόλις ἐπιλεί-
χουσα τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἠγέρθη ἐπὶ τῶν
πτερυγῶν του, ἐκλινεν ὀλίγον ἐμπρὸς κατο-
πτεύων καὶ πάλιν τὴν Φοινίκην, εἶτα ἀνε-
γείρας τὸ πρόσωπον πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ
Ὀλύμπου καὶ τὸν κοιτῶνα τῆς Ἥρας:
«Ἐχει καλῶς κοιμήσου, δράκαινα!», ἐψιθύ-
ρισε καὶ ἀπεσθέσθη ἐντὸς χρυσαυγοῦς νεφέ-
λης, ὡς ὀθωμανὸς ἡγεμὼν ἐντὸς ἀρωματώ-
δους νέφους καπνοσύριγγος.

Ἐν τῇ νεφέλῃ ταύτῃ τῶν ἱερῶν τοῦ
Ὀλύμπου φαράγγων ὁ πότνιος θεὸς τῶν
Ἑλλήνων μετεβλήθη εἰς ταῦρον, ὡς σήμερον
παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι ταῦροι ἀλη-
θεῖς μεταμφιέννυνται ἐν τῷ ἱερῷ τῶν ναῶν
εἰς εὐσχήμεονας καὶ ἀπαστράπτοντας μετ'
ὀλίγον ἐπισκόπους πρὸ τῶν πιστῶν.

III

Ἦτο τὸ ἔτος 4545 π. Χ.

Ἦτο ἐκρινή καὶ ἐωθινή ὥρα, πλήρης δρόσου, αὐράς, ἀκτίνων, φωτὸς καὶ γοητείας, καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη, ὀλίγον ἀπωτέρω τῶν πατρικῶν μεγάρων, ἐπλανᾶτο ἐν μέσῳ ὀμηλικῶν νεανίδων καὶ ἐν μέσῳ εὐωδῶν παρὰ τὴν ἡϊόνα λειμώνων, ὅτε μὲν παίζουσα ἐπιχαρίτως καὶ σκιρτῶσα καὶ μονονουχὶ ὑπόπτειρος ὡς χρυσαλλὶς φερομένη, ὅτε δὲ δρέπουσα κάλλιστα ἄνθη καὶ καταλέγουσα αὐτὰ ἐν καλᾷ χρυσῇ. Ἦν δὲ ὡραία ἡ Εὐρώπη. Ὠραία, ὅπως κόρη βασιλείας, ὡραία ὅπως νύμφη τῶν μυθικῶν χρόνων, ὡραία ὡς ἡρώς θεάτρου ἢ ποιητοῦ καὶ τέλος Διὸς ἐρωμένη.

Ὅχι ἡ χιονώδης μορφή τῶν θυγατέρων τοῦ Βορρᾶ, ἥτις ἀναπληροῖ τὰ ῥόδα καὶ τὴν αἰδῶ δι' αἰωνίου ἐρυθρήματος, ὅχι οἱ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῶν τευτονίδων, παρήγορον τεκμήριον ἢ πτωχὸν ῥάκος τοῦ καλοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅχι, ἀλλ' ἡ μορφή τῆς Εὐρώπης ἦτο, ἂν ἡδυνάμην νὰ εἶπω, ὡς ὁ καλὸς ἐφημέριος καὶ καθαρώτατος ἄρτος, ἡδὺς ὡς ἡ ἄρεξις καὶ ὡραῖος ὡς ἡ υἱεία, μορφή ἥτις ὑπέφωσκε τοῦ μέλιτος γλυκυτέρα περὶ καλύπτραν λευκὴν καὶ ἀτμώδη κλείουσιν ἐλαφρῶς τὴν κόμην καὶ τὸ μέτωπον, ἐρριμμένην δὲ περὶ τὰ ἄκρα τοῦ προσώπου καὶ διὰ τοῦ λαιμοῦ πρὸς τοὺς ὤμους, καλύπτραν ἐστιγμένην πυκνὰ διὰ λαμπρῶν ἀδαμάντων· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Εὐρώπης ἦσαν ὡς δύο παμμέλαινοι καὶ λεῖαι ἀττικαὶ ἐλαῖαι, στίλβουσιν ἔτι ἐν τῷ μητρικῷ κλωνίῳ, τὸ δὲ στόμα αὐτῆς, ἂν ἦμην Ἰνδὸς ἢ ποιητὴς Πέρσης, θὰ ἔλεγον ὅτι ἦτο ἥλιος ἀνατέλλων, νίκη αἰμοσταγῆς, γάμος κοραλλίων καὶ μαργαριτῶν, στόμα ὅπερ θεώμενος νεανίας λάτρις τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Κορανίου θὰ ἤρχετο ἵνα ἐγίνετο οὗτος περιστέρη καὶ νὰ κατετρώγετο εὐδαιμόνως ὑπὸ τῶν εὐγράμμων ἐκείνων καὶ ἀργυρωδῶν ὀδόντων. Ὡσανεὶ ἀπὸ ἐρωτος συσσωρευθεῖσαι ἐκεῖ πυκναὶ πτυχαὶ τῆς ἐσθῆτος ἐνηγκαλίζοντο ζηλοτύπως τοὺς βαθεῖς τῆς Εὐρώπης κόλπους, εἴ που δὲ τολμηρὸν ἀκανθῶδες τοῦ λαιμῶνος κλωνίον ἤθελε συλλάβῃ τὴν ἐσθῆτα τῆς διαβαινού-

σης Εὐρώπης, ἐνεδρεῖων ὑπὸ τὰ ἄλση ὀφθαλμὸς θὰ διέβλεπεν ἐντὸς ἐμβάδων, ἐλαφρῶς ἀνασετυρμένων ὑπισθεν καὶ κεντητῶν διὰ σωροῦ μαργαριτῶν, τοὺς ὡραιότερους πόδας οἵτινες μετὰ τῶν τῆς Κλεοπάτρας ἐπάτησαν ποτὲ τὰ ἐδάφη τῆς Ἀφρικῆς.

«Εὐρώπη, ἰδὲ πόσον ὡραῖος ταῦρος!» Ἀνεφώνησέ τις μακρὰν προσορῶσα, ἡ δὲ Εὐρώπη ἐστράφη εὐχαρὶς καὶ εἶδεν. Ἀληθῶς. Εἰς τὸ βάθος καὶ ἀπώτερον τῶν εὐωδῶν τοῦ αἰγιαλοῦ λειμώνων ὅπου αἱ νεάνιδες ἐπαιζον, παρὰ τὰς κλιτύς μακροῦ λόφου, ἔδοσκον βαρεῖαι καὶ πλούσιαι ἀγέλαι βοῶν τοῦ βασιλέως Ἀγήνορος. Ἀπὸ τῶν ἀγγελῶν τούτων ἐφαίνετο ἀποσπασθεῖς εἰς ταῦρος, ἐφέρετο δὲ ἡσυχῇ πρὸς αὐτὰς καὶ ἦν ἐγγὺς ἤδη· ἀλλ' ἡ θεὰ αὐτοῦ ἐνεποίησεν εἰς τὰς παρθένους ἀντὶ φόβου μᾶλλον χαρὰν καὶ γηθοσύνην. Διότι ὁ ταῦρος οὗτος ἦτο οὐχί τις τῶν συνήθων, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἦν λευκὸς ὡς ἡ χιών, ἴσα δὲ καὶ ὡς ἀπὸ ἐλεφαντόδοντος κεράτια ἐπέστερον τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν, ὑπόγλαυκα δὲ τὰ ὄμματα τοῦ, ὅπου τὸ γλυκὺ τοῦ ἡμέρου φῶς ἐβασίλευεν· οὐχί δὲ μόνον οὕτω περικαλλῆς ἦτο, ἀλλὰ καὶ τοιαύτην ἀπέπνεεν ὅλος εὐωδίαν ὥστε, κατὰ τὸν μυρόεντα ποιητὴν Μόσχον, γράψαντα εἰδύλλιον «Εὐρώπη», αὕτη ἐνίκη ἐκείνην τοῦ καλοῦ λειμῶνος:

Ἄρωμα οἷ τι αὐτοῦ ἐρχομένου μακρόθεν ἀκόμη
Τοῦ εὐανθοῦ παραδείσου καλύπτει πᾶν ἄρωμα
[ἄλλο.

IV

Ὁ ταῦρος παρελθὼν ἔστη ἐνώπιον τῆς ἀμύμονος Εὐρώπης.

Ἀλλ' ὁ πόσον ἦτο οὗτος ἐράσμιος καὶ ἄβρὸς, θὰ ἐπείθετό τις ἄνευ τινὸς ἄλλου σχολίου ἢ ἀπεικονίσεως, μανθάνων ὅτι ἡ Εὐρώπη γοητευθεῖσα ὑπὸ τῆς καλλονῆς του ἔκλινα καὶ ἐφίλησεν αὐτὸν ἡρωϊκῶς ἐπὶ τὰ χεῖλη. Ὁ καλλίκερως ἐραστὴς ἀφῆκεν ἐν τῷ φιλεῖσθαι ἡδιστον μύκημα, ὅπερ ἀκούων θὰ ἔλεγε, ὅπως λέγει ὁ ἡδυεπὴς Μόσχος, ὅτι ἦτο γλυκὺ μέλος Μυγδονίου κύλου· οὕτω μιλίχιον ἐμυκήθη καὶ κλίνας ἱπποτικῶς τὰ ἔμπροσθεν γόνατα ἔβλεπε πρὸς τὴν Εὐρώπην περιπαθῶς καὶ μεταστρέψας τὸν αὐχένα ὑπεδείκνυσεν αὐτῇ μπλακὰ τὰ

νώτα, οἶονεῖ καλῶν κῦτὴν εἰς ἀνάβασιν.

Ἡ Εὐρώπη ἦτο βασιλὶς· ἡ δὲ Νκυσιᾶ μόνη, ἐνῶ αἱ δοῦλαι αὐτῆς τρέπονται εἰς φυγὴν πρὸ τῆς ἀρχαϊκῆς ὀλίγον παραστάσεως τοῦ Ὀδυσσεύς, μόνη ἡ Νκυσιᾶ ἴσταται εὐτολμος καὶ τολμᾷ νὰ ἐπακούσῃ τὸν ἀνοδυρόμενον Ὀδυσσεύα. Ὁμοίως ἡ Εὐρώπη, ὡς βασιλὶς, γενναϊότερα τῶν λοιπῶν νεανίδων, εὗρεν εὐάρεστον ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ταύρου, προσεκάλει δὲ καὶ τὰς λοιπὰς φίλας, ὅτι τοσοῦτον ἡμερος ταῦρος ἀκινδύνως πᾶσαν ἡδύνατο νὰ δεχθῇ καὶ εὐζωνος τὸν λειμῶνα

νὰ περιέλθῃ· πρώτη δὲ καὶ ἀναβῆσα ἐπὶ τοῦ ταύρου ἐπεκάθησεν εὐμειδής, ἐνῶ αἱ δεῖλαι αὐτῆς φίλαι ἔτι ἐσκέπτοντο. Ὁ Ζεὺς τότε, ἅμα τῇ ἀναβάσει τῆς Εὐρώπης, ὑπεγερεῖς καὶ μεθ' αὐτῆς περὶ τῶν λοιπῶν νεανίδων φροντίζων, προσεποιήθη πρῶτον περὶ τὸν λειμῶνα φιλοπαίγμονα πλάνην, εἴτα τὸ βῆμα παράλληλον περὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ αἰγιαλοῦ ἤγεν, εἴτα δὲ παρεκκλίειν εὐκαμπῆς καὶ πλήρης ἀλκῆς καὶ χαρμοσύνης ἀφέθη εἰς τῆς θαλάσσης τὰ βαθύτερα πλάτη. Ἡ Εὐρώπη, μεταξὺ φόβου ἀρχομένου καὶ τελευτῶντων

γελώτων, ὑπελάμβανεν ἔτι ὡς παιδιὰν τοῦ ταύρου τὸ φίλυδρον βῆμα, ἀλλ' οὐχ ἦττον λαβομένη διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τοῦ ἐνὸς τῶν κεράτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐρεισθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν σώματος τοῦ ἀπαγωγέως, μετεστράφη καὶ προσεκάλει τὰς ἐταίρας βοηθοὺς. Φρίττουσαι καὶ ὑποδακρύνουσαι αἱ φίλαι αὐτῆς ἀνέτεινον πρὸς αὐτὴν τρεμούσας χεῖρας καὶ ὀξείας οἰμωγὰς, ὁ πεφιλημένος αὐτῆς ἀδελφὸς Κάδμος συνέβη τὴν ὥραν αὐτὴν νὰ σπεῖρῃ ἐν τῷ πατρικῷ κήπῳ ῥαφανίδας, ἕως οὗ δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀγήνωρ ἐν τῷ θλιβερῷ ἀκούσματι ὑποδηθῇ τὰ πέδιλα ἐπὶ τὸ βασιλικώτερον καὶ καπαβῇ εἰς τὸν αἰγιαλὸν σωτήρ, ὁ ὑπερήφανος ταῦρος ἐδράκως καὶ πάντῃ ἀσείστως φέρων τὴν ἀγαπωμέ-

νην ἐπὶ τῶν νώτων ἀνήχθη εἰς τοῦ πελάγους τὰ βάθη...

Καὶ ἡ ἀρπαγὴ τῆς Εὐρώπης ἐγένετο.

Ἐὰν κύπελλον μέχρι στεφάνης πλήρες ὕδατος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἡ Εὐρώπη, οὐδὲ σταγὼν αὐτοῦ θὰ ἀπεχέετο μία, διότι τόσον ἡπίως καὶ σοφῶς ἀπῆγεν αὐτὴν ὁ θεὸς ταῦρος. Ἐν τούτοις ἔστρεφεν ἀκρόμην ἡ τρυφερὰ ἄνασσα τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς πατρίδος, ὅπου ἀνεβόων ἀπέλπιδες αἱ φίλαι αὐτῆς καὶ οἰκεῖοι, ἐπικαλουμένη εἰς μάτην τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, οὐδὲ ἡδύνατο ἔτι νὰ σκεφθῇ τι σπουδαίως καὶ μόνον περὶ τῆς ἀπαγωγῆς, πῶς δηλονότι καὶ ποῦ ἐφέρετο· ἀλλ' ὅτε αἱ μὲν φίλαι αὐτῆς διεγράφησαν ἐπὶ τῆς ἡπείρου καὶ τῆς πα-

ραλίας, ἡ δὲ τῆς θαλάσσης ἑκτασις γλαυκὴ καὶ ἀκύμων ἐπήνθει εἰς ἀργυρώδεις ἀφρούς, ὥς ἡδὺ γέλασμα, περὶ τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ τὰ στέρνα τοῦ ταύρου, ἔνδακρος ἡ τλήμων Εὐρώπη ἀνέστυρε πρῶτον, ὥς ἡ κυρία Ρολάνδη διευθετοῦσα τὴν τραχηλιὰν αὐτῆς ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου ἵνα μὴ βραχῇ ὑπὸ τοῦ αἵματός της, τὰς μακρὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς ἵνα μὴ βρέχωνται ὑπὸ τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος,

Ὅπως δ' ἰστίον νηὸς ἐκολπώθη τῆς κόρης ὁ πέ-
[πλος
Περί τοὺς ὤμους αὐτῆς, ἐλαφρόνων καὶ οὐτως τὰ
[σῶμα·

Εἶτα δὲ ἀποσπάσασα τὴν βαρύτιμον τῆς κεφαλῆς καλύπτραν ἔρριψεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς φευγοῦσης οἶονεϊ θαλάσσης πρὸς τὰ πατρώα παράλια, ὥς τελευταῖον ἀσπασμὸν καὶ ἐνθύμημα, ὁμοῦ δὲ μάλιστα τὰ χεῖλη ὑπανοίγουσα ἠρώτησε τέλος τὸν θαυμάσιον καλυμμένην τίς εἶνε καὶ ποῦ αὐτὴν ἄγει οὕτω σκληρῶς. Τότε ὁ ταῦρος Ζεὺς εἶπε τῇ περιλημμένῃ ἀναβάτιδι, ὥς ἤκουσε τῶν λόγων τούτων τοῦ Διὸς μόνος ὁ ποιητῆς Μόσχος, διότι σήμερον ἀντὶ λόγους θεῶν ἡμεῖς ἀκούομεν κατ' ἔτος ἐν Ἀθήναις τὰς φληναφίας τῶν εἰσηγητῶν τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος:

Θάρσει, παρθένος· μὴ τρέμῃς τοῦ πόντου τὸ ἥπιον
[κῶμα·

Εἶμαι ὁ Ζεὺς, ὅστις δύναμαι ὅ,τι ἂν θέλω νὰ γείνω·
Καὶ ἂν μὲ βλέπῃς ὡς ταῦρον καὶ ταῦρον ἱππεύης,
[Εὐρώπη,

Ταῦρον τὸν Δία κατέστησε πρὸς σε ἀνήμετος
[ἔρωτος.

Ἦδη σὲ φέρω εἰς Κρήτην, κοιτίδα τῆς πρώτης
[ζωῆς μου,

Ὅπου θὰ γείνωσ' οἱ γάμοι ἡμῶν καὶ ἐγὼ θὰ
[φροντίσω

Ν' ἀναδαιχθῶσι κλεινοὶ ἡγεμόνες τὰ τέκνα μας.
[Χαῖρε.

V

Ἐὰν ἡ ἐρωτικὴ αὕτη δῆλωσις τοῦ Διὸς, καθησύχασε τὴν παρθένον, ἄγνωστον ὥς ἐκ τῆς διηγήσεως ὅμως τοῦ Μόσχου σιωπῶντος περὶ τούτου, ὥς ἐπίσης ἐκ τινος θαυμασίας εἰκόνης τῆς γαμηλίου πομπῆς ἀπὸ Φρυγίας εἰς Κρήτην ἢν ἀμίμητον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός, παρασιωπῶν ἂν ἡ Εὐρώπη ἐλυπεῖτο ἢ ἔχαιρε, φαίνεται ὅτι ἡ τρυφερά βασιλὶς ἐλησμόνησε νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ

ζητήσῃ τὸν Κάδμον ἢ τὸν Ἀγήνορα, ἀρκεσθεῖσα εἰς γάμον ἐνῶ ἔλαβε μέρος ὡς νυμφίος μὲν αὐτὸς ὁ Ζεὺς, εὐχέται δὲ καὶ κελημένοι ἦσαν ὅλοι οἱ ἱλαραὶ καὶ ἐπιχάριτες θεότητες τοῦ παλαιοῦ κόσμου, εἰς γάμον λαμπρότητος ἀνωτέρας τῶν τολμηροτέρων ὀνείρων πριγκηπίσεως. Εἰς τὸν γάμον τοῦτον καλῶ ἤδη καὶ ἐγὼ μετὰ τέσους αἰῶνας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Παρθενῶνος, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα, ἡ γλῶσσα, ἡ χάρις, ἡ φαντασία καὶ ἡ δύναμις τοῦ Λουκιανοῦ ἀπηθανάτισαν αὐτὸν οὕτως ὥστε νὰ νομίζῃς ὅτι διέρχεται ὑπὸ τὰ ὄμματά σου καὶ μόνον ἐνῶ ἀναγινώσκεις αὐτὸν, ὅπως καὶ σήμερον πιθανῶς νὰ εἶδες τοιοῦτον γάμον χωρικῶν Ἑλλήνων, μεταγομένης τῆς νύμφης ἀπὸ χωρίου εἰς πόλιν, ἐν μέσῳ ἱππέων χρυσοχαλίνων καὶ ὑπερηράνων πυροβολισμῶν καὶ ἀνευφημήσεως τῶν οἰκείων καὶ ἀνθοβολιῶν πανταχοῦ:

ΖΕΦΥΡΟΣ

«Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ γέ ειμι καὶ πνέω. Σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤΟΣ

»Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦΥΡΟΣ

»Ἡδίστου θεάματος ἀπαλείφθης, οἶον οὐκ ἂν ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤΟΣ

»Περὶ τὴν ἐρυθράν γὰρ θάλατταν εἰργαζόμεν, ἐπέπνευσα δὲ καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας οὐδὲν οὖν εἶδα ὧν λέγεις.

ΖΕΦΥΡΟΣ

»Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα οἶδας;

ΝΟΤΟΣ

»Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. Τί μὴν;

ΖΕΦΥΡΟΣ

»Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤΟΣ

»Μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρκστής τῆς παιδὸς ἐκ πολλοῦ; Τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦΥΡΟΣ

Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα, τὰ μετὰ

ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παίζουσα τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα, ὁ Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν συνέπαιζεν αὐταῖς κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς καὶ τὸ βλέμμα ἡμερός· ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆται καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. Ὡς δὲ τοῦτο ἐγένετο, δραμαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν καὶ ἐνήχετο ἐμπесών, ἥ δὲ πάνυ ἐκπλαγῆς τῷ πράγματι τῇ λαῖᾳ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι, τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχεν.

ΝΟΤΟΣ

» Ἡδὺ τοῦτο θέαμα εἶδες, ὦ Ζέφυρε, καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦΥΡΟΣ

» Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παρὰ πολὺ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύρων ἐγένετο καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν, ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθεῖμεν· Ἐρωτες δὲ παραπετόμενοι μικρὸν ἐκ τῆς θαλάττης, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψάβειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δαδὰς φέροντες ἤδον ἅμα τὸν ὑμέναιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι παρίσπευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι· ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί, τό τε τῶν Τριτώνων γένος καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιθεσθῆκώς ἄρματος, παροχουμένην τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων προῆγε γεγενθὺς ὁδοποιῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνῆλπαντοῖα ἐπιπλάττουσαν τῇ νόμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο· ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκέτι ἐφαίνετο, ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δικταῖον ἄντρον ἐρυθριῶσαν καὶ χάτω ὀρώσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο. Ἡμεῖς δὲ ἐμπесόντες ἄλλο ἄλλος τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

ΝΟΤΟΣ

» Ὁ μακάριε Ζέφυρε τῆς θέας· ἐγὼ δὲ γρύπας καὶ ἐλέφαντας καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἴρων.»

Σ. Ν. Β.

ΤΙΣ Ἡ ΠΡΩΤΗ ΓΛΩΣΣΑ;

(ΣΟΦΩΝ ΓΝΩΜΑΙ)

Τίς ἡ πρώτη γλῶσσα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;

Μετὰ τὰς σπουδαίας προόδους, ἃς κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἡ ἐπιστήμη τῆς γλωσσολογίας ἐποιήσατο, οἱ σοφοὶ δύνανται ὅπως οὖν θετικῶς ν' ἀποκριθῶσιν· ἡ πρώτη ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν ἦτον οὐδεμία τῶν νῦν ὀμιλουμένων ἢ νεκρῶν γλωσσῶν, ἀλλ' ἄθροισμα ἐν ἀρθρῶν ἤχων βαθμηδὸν τελειοποιηθέντων. Ἰδού τι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γράφει σπουδαῖος ἀνὴρ, πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γλωσσολογικῆς ἐπιστήμης συντελέσας, ὁ Klaproth:

«Ὅταν κατὰ πρῶτον ὁ ἄγριος ἴδῃ πλοῖον, φέρον χιλίων ἀνδρῶν πλήρωμα, καὶ πεντακισχιλίων τόνων χωρητικότητα ἔχον, ἀνθιστάμενον δὲ κατὰ τῆς μανίας δύο στοιχείων, τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, βεβαίως θὰ νομίσῃ αὐτὸ ὡς ἔργον θεῖον καὶ ὑπερφυσικόν. Ἀλλ' ἀνὰκολουθήσωμεν κατ' ἀνιούσαν γραμμὴν τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν καὶ φθάσωμεν μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ θαυμασίου φαινομένου τῆς ναυτιλίας, θὰ εὕρωμεν τὸ εὐθραυστον ἀκάτιον ἢ τὸ ἐκ κοιλανθέντος κορμοῦ δένδρου μονόξυλον, ἐφ' ὧν τρέμων ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐπέβη, ὅπως διασχίσῃ τὰς ὑγρὰς θαλάσσας. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρεῖται καὶ ἂν ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς γλώσσης· ἡ θεία αὐτῆς γένεσις βαθμηδὸν βαθμηδὸν θὰ ἐξαλείφῃται μέχρις οὗ καταλήξωμεν εἰς τοὺς βραχνοὺς καὶ εὐαρίθμους ἤχους, οὓς ἐνήρθρῳσεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ κα-